

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 19Csp/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019200380
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agáta Štefaničová
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2021:0019200380.8

Rozhodnutie

Okresný súd Michalovce sudkyňou JUDr. Agátou Štefaničovou v spore žalobcu Z., zastúpeného Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, Svidník, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 613,00 Eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietá.

II. Priznáva žalobcovi ako strane plne úspešnej v konaní náhradu trov v pomere 100%, ktoré je povinný nahradiť žalobcovi žalovaný.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 21. januára 2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 613 euro. Žalobu odôvodnil tak, že v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod spisovou značkou 5Csp/168/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa. V konaní bol úspešný, keď súd vyhovel podanej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia rozsudkom zo dňa 24. 4. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, žena zmluvu sa vzťahuje zákon číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia.

V odôvodnení rozsudku 5Csp/168/2016 súd uviedol:

42. Na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Čo sa týka spornej zmluvy č. 4208042267 zo dňa 14.08.2012 je potrebné konštatovať, že predmetná zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konečnú splatnosť úveru. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí napr. z počtu splátok úveru. Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou

úveru a preto pri písm. f/ iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy.

43.Ustanovenie § 9 ods. písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobcu a žalovaného bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Táto náležitosť v predmetnej zmluve o úvere absentuje.

44.Neuvedenie týchto náležitostí, ako aj neuvedenie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a y/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to že ročná percentuálna miera nákladov a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov je uvedená v predmetnej zmluve rozpätím od 23,1 % do 23,9 % zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov - § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

45.Na základe zmluvy mal žalovaný právo len na vrátenie sumy zodpovedajúcej poskytnutému úveru. Prijatím plnenia od žalobcu nad tento rozsah došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu - plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaný povinný v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi.

46.Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré mal žalovaný žalobcovi vrátiť súd sa stotožnil so záverom žalobcu obsiahnutým v žalobnom návrhu ako aj v jeho ďalších podaniach a mal zo splátkového kalendára zmluvy jednoznačne za preukázané, že žalobca na základe spornej zmluvy poskytol žalovanému plnenie vo výške 3.213,- eur, pričom výška úveru bola 2.600,- eur, čo je jednoznačne uvedené v samotnej úverovej zmluve a rozdiel medzi týmito sumami predstavuje 613,- eur, čo v danom prípade tvorí bezdôvodné obohatenie.

2.Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ako spotrebiteľ si uplatňuje právo na satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svojej práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, požaduje finančné zadosťučinenie vo výške 613,00 Eur, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor obohatiť.

3.Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil kópiu právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Michalovce spisovej značky 5Csp/168/2016.

4.Žalovaný so žalobou nesúhlasil a považoval ju za nedôvodnú. Uviedol, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy potrebné aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa, a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Je nesporné, že Okresný súd Michalovce dňa 24. 4. 2017 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 613 euro s príslušenstvom. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Predmetom uvedeného konania nebolo uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vyhodnotenia poskytnutého úveru za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí úverovej zmluvy nepredstavovalo žiadne porušenie jeho práv, dokonca predstavovalo pre neho výhodu v zmysle, že pokiaľ mal vrátiť požičanú istinu s úrokmi a poplatkami v zmysle úverovej zmluvy, na základe rozhodnutia súdu to bola len istina.

5. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý v rozsudku zo dňa 10. 10. 2013 pod spisovou značkou 14 Co/91/2012 uviedol, že ak bol úver bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu v rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na cieľ a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadosťučinenie. V rozsudku Okresného súdu Michalovce 5Csp/168/2016, o ktorý žalobca opiera svoj nárok však nie je deklarované porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Žalovaný poukázal aj na to, že podľa dôvodovej správy k zákonu číslo 250/2007 Z.z. k § 3 ods. 5 náhrada škody a finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru, a to finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Vady plnenia nastali na strane spotrebiteľa - žalobcu, ktorý úver riadne a včas nesplácal. Účelom inštitútu finančného zadosťučinenia je reparaovať potencionálnou ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparaovať. Žalobcovi nielen že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca v pôvodnom konaní teda neuplatňoval porušenie práv alebo povinností, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia, a tak si uplatňoval zo zmluvy výhodu a nie ochranu pred porušením práv alebo povinností. Žalovaný na základe rozsudku vyplatil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru vo výške 613 euro. Pokiaľ by mal uhradiť ešte finančné zadosťučinenie vo výške 613 euro, sám by sa dostal do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi viac ako mu žalobca vrátil. Inštitút finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považuje za dodržané už samotným rozsudkom v konaní 5Csp/168/2016.

7. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 28. 5. 2019 uviedol, že s vyjadrením žalovaného zo dňa 14. 3. 2019 nesúhlasí a je toho názoru, že rozhodovacia prax súdov sa už so všetkými argumentami tam uvedenými dávno vysporiadala tak, že dospela k záveru o ich nedôvodnosti a neopodstatnenosti. Žalovaný nesprávne pochopili inštitút primeraného finančného zadosťučinenia a práve z toho nepochopenia vyvodil nesprávne závery, o ktoré žalovaný opiera svoje tvrdenia o nedôvodnosti voči nemu uplatnenej žaloby. K uvedenému zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením 6Cdo/389/2015 uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používaný v spotrebiteľskej zmluve. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia tak môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody sleduje výlučne reparačnú funkciu a cieľom satisfakčnej funkcie je skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi, a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 4.6.2019 zotrval na názore, že z rozsudku 5Csp/168/2016 ani logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Poukázal na judikatúru prvoinštančných i odvolacích súdov ako aj na to, že rozhodovacia prax ohľadne dodržania náležitostí úverových zmlúv v spotrebiteľských vzťahoch je veľmi rôznorodá a nejednoznačná.

9. Súd o merite žaloby rozhodol rozsudkom zo dňa 26.6.2019, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že všetky odvolacie dôvody uplatnené žalovaným sú naplnené. Odvolací súd poukázal na to, že zmyslom ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je odškodniť spotrebiteľa, ktoré je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nesplní svoj účel, aby boli nahradené a zmiernené následky s tým, že zo samotného pojmu

primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti a preto aj podľa odvolacieho súdu samotné konštatovanie vyjadrené v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, že úverová zmluva nezodpovedá ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru v zmysle § 11 tohto zákona, nemôže postačovať na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, bez splnenia aj ďalších podmienok a to skúmania konkrétnych okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu, závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, v znení okolností na strane oboch strán sporu, keďže finančné zadosťučinenie má v danom prípade spĺňať funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, nakoľko finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú predovšetkým ujmy nemateriálnej povahy. Preto pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení aj podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa nemá brať zreteľ na materiálne prvky, keďže jeho poslanie má byť kompenzácia ujmy spôsobenej žalobcovi ako spotrebiteľovi. V danom prípade ujmy, ktorá mu nastala z dôvodu, že prípadne uplatnený nárok preplatil a to aj so zreteľom na výšku, a z toho dôvodu mu vznikla nejaká ujma, ktorú ale treba odôvodniť so zreteľom na jej následok, ako aj následné posudzovanie „primeranosti“ poskytnutej finančnej ujmy, ktorej výška je uplatnená v tomto konaní, keďže primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd apeluje na to, že každú vec treba posudzovať individuálne, čo sa týka konkrétnych okolností daného prípadu, vychádzajúc z odôvodnenia podanej žaloby, ako aj vykonaného dokazovania a v danom prípade z ujmy, ktorá bola žalobcovi ako spotrebiteľovi spôsobená, keďže len samotné konštatovanie, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/, j/, n/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., dôsledkom čoho je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 tohto zákona, s odkazom na právoplatný a vykonateľný rozsudok zo dňa 24.4.2017 č.k. 5Csp/168/2016 vydaný Okresným súdom Michalovce, nepostačuje na primerané priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a § 391 ods. 1 CSP s tým, že úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne vec prejednať a vo veci rozhodnúť tak, aby vec správne právne posúdil, a to so zreteľom na preukázanie vzniku ujmy vychádzajúcej z konkrétnych skutočností na strane žalobcu ako spotrebiteľa, ktorú treba odškodniť ale primerane s tým, že vznik ujmy, ako aj primeranosť priznaného finančného zadosťučinenia treba dôsledne v konaní preskúmať a odôvodniť (§ 220 ods. 2 CSP), (§ 391 ods. 3 CSP).

10. Po vrátení veci z odvolanie žalobca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje nesprávne a rozporne so zákonom. Poukázal na judikatúru NS SR č. 7Cdo/127/2017, 6Cdo/389/2015, či na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 9Co/275/2019, z ktorých jasne vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý sa vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva je aj úspešnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Najvyšší súd konštatuje, že žiadna ujma nemusí byť privedená. Žalovaná spoločnosť svoje povinnosti porušila tým, že do zmluvy neuviedla všetky náležitosti, ktoré v tom čase vyžadoval zákon o spotrebiteľských úveroch a následne potom, ako im bol doručený návrh na začatie konania dobrovoľne nevydali bezdôvodné obohatenie. Žalobca sa musel obrátiť na súd a počas konania bol vystavený zvýšenej miere stresu a nemohol finančnými prostriedkami disponovať. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutiami Najvyššieho súdu, z ktorých jasne vyplýva, že právny názor súdu vyššej inštancie by mal byť pre súd nižšej inštancie záväzný a že úspešné uplatnenie práva vo forme vydania bezdôvodného obohatenia postačuje na to, aby bola splnená podmienka podľa § 3 ods. 5.

11. Žalovaný zotrval na svojom postoji a navrhol žalobu zamietnuť.

12. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinami, výsluchom žalobcu a z ich obsahu a obsahu žaloby zistil tento skutkový stav:

13. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 28. 11. 2016 v konaní 5Csp/168/2016 domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 613 euro. Nárok žalobcu vychádzal z toho, že mu žalovaný na základe úverovej zmluvy číslo 4208042267 zo dňa 14. 8. 2012 poskytol úver vo výške 2600 euro s mesačnou splátkou 64,26 eura s počtom splátok 84, s ročnou úrokovou sadzba 19,87 %, ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená od 23,1 do 23,9 %, a priemerná ročná percentuálna miera

nákladov bola 19,59 %. Celková suma, ktorú mal žalobca zaplatiť bola 5017,32 euro. Žalovaný ku dňu podania žaloby na úvere zaplatil 3213 euro. Žalobca v žalobe namietal že úverová zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Absencia povinných náležitostí zmluvy podľa citovaného ustanovenia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru podľa § 11 citovaného zákona.

14.Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 24. 4. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. 6. 2017 a vykonateľnosť 20. 6. 2017. Uvedeným rozsudkom bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 613 euro spolu s 5 percentným ročným úrokom z omeškania od 21. 1. 2017 do zaplataenia. Pri právnej kvalifikácii súd vychádzal v ustanovení § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z., z ustanovení § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka a z ustanovení o bezdôvodnom obohatení podľa § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. V rozsudku je konštatované, že úverová zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konečnú splatnosť úveru, ďalej neobsahovala podľa § 9 ods. 1 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda neuvádzala výšku, počty a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v ako aj z toho, že v zmluve nie je správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, pretože je uvedená v rozpätí od 23,1 % do 23,9 %. Vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch súd konštatoval, že pre neuvedenie povinnej náležitosti zmluvy sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov, preto musel žalovaný všetky plnenia nad výšku poskytnutého úveru vo výške 613 euro žalobcovi vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia.

15.Žalobca pred súdom vypovedal, že je slobodný a nemá žiadne vyživovacie povinnosti. Žije so svojimi rodičmi a jeho príjem sa pohybuje okolo 900,- Eur mesačne. Rodičia sú dôchodcovia, preto im musí vypomáhať a prispievať na chod domácnosti. Mesačne uhrádza inkaso okolo 200,- Eur, má výdavky na telefón a bežné výdavky na nákup jedla, hygienických potrieb, či ošatenia. Vzhľadom na to, že podstúpil dve operácie chrbtice, musí užívať lieky tlmiace bolesť s čím sú tiež spojené výdavky. V dobe poskytnutia úveru žalovaným splácal úver vo VÚB a.s. 100,- Eur mesačne a takisto úver v Tatra banke a.s. okolo 100,- Eur mesačne. Úvery bral na nevyhnutnú úpravu nehnuteľnosti vzhľadom na to, že zatekala strecha. Žalovaný ďalej vypovedal, že napriek podanej žalobe vo veci 5Csp/168/2016 mu žalovaný, resp. jeho zamestnanci vyvolávali takmer každý deň a trvali na tom, že má uhrádzať splátky ďalej podľa splátkového kalendára. Informoval ich o tom, že v tejto veci má právneho zástupcu, nech ho kontaktujú, načo reakcia bola taká, že ich to nezaujímá a trvali na úhrade splátok a pri v kontaktoch neustále prízvukovali možnosť výkonu rozhodnutia a exekúcie.

16.Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil takto:

Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17.Žalobca sa domáhal nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zák.č. 250/2007 Z.z. a žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 613,00 Eur. Základná obrana žalovaného spočívala v tom, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy potrebné aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa, a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil.

18.Súd k tejto obrane žalovaného uvádza, že nie je dôvodná. Porušenie práva žalobcu bolo konštatované v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku 5Csp/168/2016, preto pre účely tohto konania nie je už potrebné osobitne zisťovať, či žalovaný svoje povinnosti na úkor žalobcu porušil. Z rozsudku

5Csp/168/2016 jasne vyplýva, že úverová zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konečnú splatnosť úveru, ďalej neobsahovala podľa § 9 ods. 1 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda neuvádzala výšku, počty a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v ako aj z toho, že v zmluve nie je správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, pretože je uvedená v rozpätí od 23,1 % do 23,9 %. Ak teda žalovaný v úverovej zmluve neuviedol náležitosti, ktoré vyžaduje zákon, takéto konanie nie je možné definovať inak, ako porušenie povinnosti. Súladne so žalobcom súd poukazuje na právny názor dovolacieho súdu, ktorý za úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa považuje aj rozhodnutia súdov, ktorými bolo spotrebiteľom vyhovené o vydanie bezdôvodného obohatenia proti dodávateľom poskytujúcim úvery. Konkrétne Najvyšší súd v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

19. Žalovaný ďalej poukazoval na to, že žalobca by mal právo na priznanie finančného zadosťučinenia iba v prípade, ak by mu konaním vznikla nejaká ujma. V tomto smere súd znovu odkazuje na rozhodnutie NS SR č. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 a dovoľuje si z neho doslovne citovať. V rozhodnutí najvyššieho súdu sa uvádza, že „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“.

20. Z uvedeného je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. je potrebná iba jedna podmienka, a to podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti. Nevyžaduje sa vznik žiadnej ujmy na strane spotrebiteľa a výška finančného zadosťučinenia má byť primeraná vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu a je vecou úvahy súdu.

21. V konaní je nepochybné, že porušenie práva žalovaného vo vzťahu k žalobcovi je konštatované v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku Okresného súdu Michalovce 5Csp/168/2016, a to bez ohľadu na to, ako sa aplikačná prax pri hodnotení úverových zmlúv vyvíjala. Ako uviedol najvyšší súd vo vyššie citovanom rozhodnutí, medzi prípady konštatovania porušenia práva zo strany dodávateľa patrí aj úspech spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Je to aj prípad žalobcu, pretože žalovaný bol právoplatne zaviazaný vydať mu bezdôvodné obohatenie pre porušenie povinností uviesť podstatné náležitosti zmluvy o úvere.

22. Keďže preukazovanie konkrétnej ujmy pre priznanie finančného zadosťučinenia nie je potrebné a k zmene skutkového stavu po zrušení rozhodnutí dovolacieho súdu nedošlo, zostalo tak posúdiť

primeranosť výšky bezdôvodného obohatenia zohľadňujúc okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný sa bránil, že už samotné vydanie bezdôvodného obohatenia splnilo v tomto smere svoju funkciu a ďalším plnením by bol poškodený práve žalovaný. S týmto názorom súd nesúhlasí. Ako je uvedené vyššie, cieľom finančného zadosťučinenia nie je náhrada prípadných škôd alebo ujmy spotrebiteľa, ale vo svojej podstate ide o funkciu satisfakčnú a sankčnú a jej cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Ak žalovaný vydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, vydal žalobcovi iba finančné prostriedky, ktoré patrili žalobcovi, preto ich vydanie nemôže žalovaný pociťovať ako ujmu. A ak žalovaný vydal iba to, čo mu nepatrilo, nie je splnená zákonom predpokladaná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, a to sankčná a satisfakčná. Naopak, žalobca bol obmedzený žalovaným držaním jeho majetku nad poskytnutý úver. Súd priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 300 Eur a toto považoval za primerané. Súd vychádzal zo zistenia, že žalovaný napriek vedomosti o existencii konania 5Csp/168/2016, trval opakovane na tom, aby si žalobca svoje povinnosti zo zmluvy plnil naďalej podľa podmienok zmluvy a teda napriek spornosti nároku medzi účastníkmi úverovej zmluvy, vyvíjal na žalobcu nátlak a na plnení povinností trval. Súd ďalej vychádzal z toho, že ak by si žalobca neuplatnil svoje právo v konaní 5Csp/168/2016, žalovaný by mal nárok napriek porušeniu svojich povinností na vrátenie sumy 2797 Eur nad poskytnutý úver 2600,00 Eur (84 splátok po 64,26 Eur mesačne mínus úver 2600,00 Eur), čo sa rovná výške poskytnutého úveru. Keďže žalovaný vo výške 2797,00 Eur úver nepreplatil, ale iba v sume 613,00 Eur, polovica tejto sumy je postačujúca na účely primeranosti finančného zadosťučinenia. Žalovaný sa v konaní 5Csp/168/2016 proti konštatovaniu o porušení svojich povinností ani nebránil a proti rozsudku odvolanie nepodal, teda si bol vedomý, že protiprávne vo vzťahu k žalobcovi konal.

23. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich priznal žalobcovi, aj keď bola žaloba v časti zamietnutá. Výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela na úvahe súdu, preto žalobcovi súd priznal právo na trovy konania v pomere 100%. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.

Podľa § 127 ods. 1 CSP ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

Podľa § 127 ods. 2 CSP ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.